

‘పుద్గరిణి’

(మినీ కథ)

వి. కె. విశ్వనాథ శర్మ

“నువ్వొట్టి సోర్లపరుడివయ్యా!”

“అలాటి వాణ్ణువితే నీ పూసెత్తే వాణ్ణి కాదు.”

“మరి నువ్వు సేసిందేంటయ్యా! నేను బికారి ఎదవనని పదిమందికి నూపించావ్. నన్ను డబ్బున్నోళ్ళు పెత్తందార్లు సితస్థానార్లన్నావ్. నా బాధ్య బిడల్ని సానులైనారని బజార్లెట్టావ్. ఆకలి . . ఆకలి అని అరిసే అనాకారులుగా, అమాయకులుగా చేసావ్. . . .”

“నిన్ను కింద పరచాలని కాదు. పదిమంది నీ మీద జాలి పడాలనే చేసాను.”

“ఎందుకయ్యా? అంత తెలివీగా తప్పుకుంటావ్? ముందు నీ కసలు జాలేసిందా?”

“మళ్ళీ మొదటి కొస్తున్నావ్ పద్దయ్యా! నిన్ను చూసి నా గుండె కరగబట్టే . . .”

“నీకే కాదయ్యా! నన్ను చూసి నోళ్ళ కందరికి గుండె కరుగుద్ది. కళ్ళు కాలవలొతయ్ మరి అదుకుందెవురు? నా గోసీ గుడ్డను మార్పించెవురు? నా బాధ్య బిడ్డల ఆకలి

తిర్పించెవురు? మాటల్లో మురిపించటమేగదయ్యా అందరికీ సేతయిందా?”

“పద్దయ్యా! నువ్వు అతిగా వాగుతున్నావ్. వీదో అట్టడుగున అలమటించి పోతున్నావని దయ తలిస్తే ఇష్టమొచ్చినట్లు కూస్తున్నావా? అసలు మీరు అలానే చావాలి. మీమ్మల్ని పుద్గరించమని లోకానికి చెబటం నాదే తప్పు.”

“హూ! పుద్గరింపు! . . . ఎక్కడ నేర్పావయ్యా ఆ మాట. ఎపురు నేర్పే రయ్యా! బానే . . . సదువుకున్నాడివి. సమాజసేవ సేస్తున్నోడివి. నా పోటోళ్ళ కదల్చి ఒకటికి పది కల్పింసి రాసి డబ్బు సేసుకుంటున్నావ్. నా పొట్ట ఎండిపోయిందని లోకానికి సెబుతూ నీ పొట్ట నింపుకుంటున్నావ్. నా బోబోడికి మైసా దరమం సెయ్యి లేనోడివి, నా కడ కన్నీటి కడగా సెప్పిపది మందినీ దరమం సెయ్యండని సెబుతావ్. బావుందయ్యా నీ పుద్గరింపు.”

పేలవంగా నవ్వేడు పద్దయ్య. “పద్దయ్యా! . . .” తన వ్యక్తిత్వానికి జల్లడ తూట్లు పొడుస్తున్న ‘పద్దయ్య పాత్ర’ మీద కోపంగా, వెర్రిగా అరిచాడు ప్రఖ్యాత కథా రచయిత పరశురామయ్య. ఆతని కలం పేరు ‘పుద్గరిణి.’

యీశ్వరుడంబారు ‘నువ్వు గొప్ప శాంతిలో వున్నావు - ఆ సంగతి గుర్తించగల శక్తి ఇంకా నీ మనసుకి లేదు’ అని.

బనా. కోడి కూరలేని శాంతి అదేం శాంతండ్! ఎవరన్నా నవ్వుతారు. పోనీ ఆవకాయ బనా లేదు. ఎందుకంటే ఆవకాయలేని స్వర్గం! . . . (పుట 287)

మాట్లాడకు. అలోచించకు. చెయ్యకు, కాని మాట్లాడకండా, చెయ్యకండా, అలోచించకండా వుండాలని ప్రయత్నం చెయ్యకు - ఆగిపో మాటల్ని, అతోచనల్ని వాటి ఇష్టం ఒచ్చినట్లు జరగనీ. నువ్వు చెయ్యకు. చెయ్యవని కూచోకు, మాట్లాడకు, మాట్లాడననకు, నువ్వు నీగా అలోచించకు. అలోచనల్ని వాటి దోచన వాటిని పోనీ.